

Slovo k povzbuzení na neděli 27. dubna 2025, na **Druhou neděli velikonoční – C**
Biblická čtení: Sk 5,12-16; Ž 118; Zj 1,9-11a.12-13.17-19; Jan 20,19-31

Milé sestry, milí bratři,

jak bývá každoročně připomínáno, dnešní neděle má **vícero** názvů, vícero rovin. Navzájem se prolínají a doplňují.

Zaprvé je posledním dnem **Velikonočního oktávu**, který prodloužil oslavu Zmrtvýchvstání Páně na osm dnů. Stále tedy můžeme duchovně a bohoslužebně prožívat **Neděli velikonoční** jako «jeden jediný radostný den, který učinil Hospodin». **V první polovině** dnešního **evangelijního** úryvku se proto ocitáme ještě jednou **v neděli zmrtvýchvstání**, konkrétně **večer**, kdy vzkříšený Kristus přichází zavřenými dveřmi k apoštolům, přeje jim svůj Boží pokoj a dává dar Ducha svatého k odpouštění hříchů.

Zadruhé je dnešní neděle již skutečně Druhou nedělí velikonoční, reálně **osmým dnem** poté. O tom je **druhá polovina evangelijního** úryvku: Kristus se znovu zjevuje svým učedníkům, tentokrát **včetně Tomáše**, který prvního dne nebyl s ostatními, a tak nechtěl v Kristovo vzkříšení věřit, dokud se sám nepřesvědčí.

Zatřetí byla dnešní neděle ve staré církvi nazývána **Dominica in albis** („nedělí v bílých“, myšleno „šatech“). A to proto, že **novokřtěnci** až do tohoto dne chodili **v bílých rízách**, které dostali při svém křtu o velikonoční noci. Ze samé radosti, že jsou již křesťany.

Nově se dnešní neděle nazývá také **Nedělí Božího milosrdenství**. Oficiálně ji tak nazval podle zjevení svaté Faustýně Kowalské svatý papež **Jan Pavel II.**, aby tím připomněl církvi sobě blízkou formu zbožnosti a aby zdůraznil, čeho je nám bezpochyby **nejvíce potřeba** a co je vlastně **základem** celých Velikonoc: **Boží milosrdenství**, které **odpouští hříchy** a otevírá **nebe** jako nikdy předtím. Je příznačné, že právě v den svého zmrtvýchvstání dává Ježíš apoštolům Ducha svatého pro svátostnou **službu smíření**, k milosrdnému odpouštění hříchů.

I biblická čtení jako každou neděli jsou tři, se žalmem čtyři. První ze Skutků svědčí o radostných počátcích církve. Žalm vyzpívá úžas nad tím, že «kámen, který stavitelé zavrhlí, se stal kvádrem nárožným», vztaženo na Krista. Druhé čtení je začátkem Janových vidění do otevřeného nebe. Všechna jsou hodna naší pozornosti. Ale zkusme opět zaměřit svou pozornost předně **na evangelium**. A to formou jakýchsi střípků k několika jeho momentům...

«Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám“!» Často se zdůrazňuje, jak **vnitřní pokoj** je prvním slovem, přáním a darem Vzkříšeného Pána. A je to pravda.

Vnitřní pokoj – darovaný Bohem, ne uměle navozený či nějak navsugerovaný – může opravdu být, podobně jako **vnitřní radost**, jednou z prvních **známek** skutečné **kommunikace** s Bohem, **otevření** se jeho světu, jednou z prvních známek **setkání** s Kristem. Vnitřní pokoj je **důležitý**, je jedním z **předpokladů**, aby naše **rozhodnutí** byla aspoň nějak dobrá, je zdrojem vnitřní **radosti**, která k dobru pomáhá. Vnitřní pokoj dává **radost ze života** jakož i **silu** nést jeho **tíhu**, snadněji otevírá oči i srdce i pro druhé lidi a svět.

Vnitřní pokoj by měl být jedním z prvních **ovocí** našeho **vztahu** s Kristem, znamením, dokonce **formou** jeho **přítomnosti** jakožto Zmrtvýchvstalého v našem srdci i životě.

Přijetí Kristova **pokoje** má však dle dnešního evangelia také jeden předpoklad: Být aspoň chvíli **za zavřenými dveřmi** a **čekat**. Udělat si **čas** pro Boží navštívení, zvláště v neděli, «den Páně», jako apokalyptik Jan v druhém dnešním čtení.

O pokoj bychom se pak měli **dělit**, měli bychom jej roznášet, kamkoli přijdeme, kdekoli jsme. O pokoj bychom měli i aktivně **usilovat**, o pokoj kolem nás, kamkoli náš vliv dosáhne. «Blažení tvůrci pokoje, neboť jejich je nebeské království». O pokoj v mezilidských vztazích, o pokoj mezi lidmi, mezi námi, v našich mikrosvětích a – nakolik komu z nás přísluší – o pokoj ve světě. I tam, kde **se zdá**, že to **nejde**, kde se to „polidsku“ zdá nemožné.

Je výmluvné, jak moc, jak často a jak intenzivně právě zesnulý **papež František** vybízel k pokoji, k **míru**, smíření, k hledání obojího, k ukončení válek a nerozpoutávání dalších, k obrácení agresorů, k ochotě jednat, k nezaměňování dobra za zlo, k zastavení šílené spirály kumulace nástrojů smrti. Právě to je totiž křesťanské: **Usilovat o pokoj**, i když se to zdá neuskutečnitelné, mít sílu ke smíru a hlavně k obrácení; s pomocí **Krista zmrtvýchvstalého**.

«Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého!«. Na začátku **stvoření** Hospodin dechl do hmoty a ta se stala živou bytostí, člověkem. Prorok Ezechiél **zaslíbil**, že Bůh vdechne život suchým kostem, že Mesiáš vdechne slabému člověku **nové srdce**. Ne z kamene, ale z živého masa. Že mu vdechne Božího ducha jako uzdravující vodu.

Pán Ježíš jako Boží Syn, Beránek zabítý a vzkříšený, **chce** do nitra každého člověka, který **se nechá**, vdechnout **Ducha svatého**, chce ho jím stále nově **tvořit**, proměňovat, a tak znovu a znovu **uschopňovat** k větší víře, naději a zejména lásce. A to i **navzdory slabostem** toho kterého člověka. Vždyť ani apoštolové za svého pozemského života nebyli světci.

«Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny...» nejsou jen slova výsostného momentu ustanovení **svátosti smíření**. Ale i vyjádřením, **v čem** by také měla spočívat ona **nová** stvořenost člověka: ve **schopnosti odpouštět** druhým lidem.

Síla k odpouštění, k pouštění na svobodu, k rozvazování z pout dluhů (to jsou etymologie slova „dopustit“) je jednou z **nejbožstějších** sil, která mohla být **člověku** vůbec svěřena. Jedna z **nejmilosrdnějších** sil. Jedna z **nejkrásnějších** a vždy tak **potřebných** sil.

«Viděli jsme Pána!» zvěstují apoštolové **Tomášovi**, který v neděli večer **nebyl** s nimi, když je zmrtvýchvstalý Kristus poprvé navštívil.

O Ježíšově **zmrtvýchvstání** vyznáváme, že i při všem svém **tajemství** je něčím, k čemu **skutečně došlo**. Protože se ženám a apoštolům jako Zmrtvýchvstalý **zjevil**. «Kristus vstal z mrtvých a my jsme ho potkali» je přeci nejstarší větou celého evangelia.

«Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím». V člověku – už pro tento nárok na historicitu – je ale **potřeba** vidět a dotknout se, pozitivně (někdy až pozitivisticky) se přesvědčit o **pravdivosti** své křesťanské víry. Stejně jako o **autenticitě** své náboženské **zkušenosti**; že je to opravdu Ježíš, koho zakoušíme, ne přelud, ne duch, ne sugesce.

Boží Syn, věříme, ví i o této potřebě člověka. I proto se ostatně vtělil, působil a vstal z mrtvých **v dějinách**. Z téhož důvodu se dává vnímat člověku v jeho náboženské zkušenosti, a to způsobem **každému** – Tomášovi – **vlastním**.

Jsou to proto – po vzoru Tomášově – právě také naše **pochybnosti a nejistoty**, které dávají Boha hledat, které **otevívají** srdce člověka jeho přítomnosti. Jen **nesmí** naše pochybnosti **přestat** být tímto podnětem k hledání, jen **nesmí zavřít** srdce. Předpokladem setkání se s Bohem jsou **zavřené dveře** ve smyslu ztišení se, **ne zavřené srdce** kamenem.

Milé sestry, milí bratři, kéž tedy zatoužíme po **Kristově pokoji**, po daru Ducha svatého způsobujícímu Kristovu živou přítomnost v nás samotných. Zkusme se mu otevřít, abychom z pokoje plynoucího ze vztahu s Kristem mohli **žít** a **dávat** jej i dál. Kéž se o **pokoj a mír** mezi lidmi s Boží pomocí také snažíme. Kéž zakoušíme **Boží** milosrdné **odpuštění** a máme touhu sami druhým **odpouštět**. Kéž si najdeme **časoprostor** pro setkání se Pánem Ježíšem. Kéž **pochybnosti** ve víře a **nejistoty** v ní se nikomu nestanou kamenem úrazu, nýbrž společnou **cestou, impulsem** k pokornému a i třeba chvějícímu se **hledání** Boha, Krista.

O to vše **prosme**, o to vše a mnoho dalšího se **snažme**, a to **nejen kvůli sobě**, ale nějak i se všemi a pro všechny **kolem sebe**.